

Det forekommer imidlertid rimeligt også at inddrage Norge i samarbejdet, selv om det ikke er et Østersøland. Norge er en del af Skandinavien og er miljømæssigt, infrastrukturelt, økonomisk og kulturelt forholdsvis tæt forbundet med Østersøregionen. Norge deltager også i Rönnebyprocessen.

Det samme gør Den Tjekkiske og Slovakiske Føderale Republik som et afvandingsområde til Østersøen. Det forekommer imidlertid problematisk at udvide Østersørådets rækkevidde til Den Tjekkiske og Slovakiske Føderale Republik, idet denne bortset fra vandløbene ikke med nogen rimelighed kan betragtes som en del af Østersøregionen.

Ud over problemerne med at afgrænse kredsen af Østersølande vil der også være problemer med at fastlægge, hvilke regioner der skal deltage i de tilfælde, hvor der stiles mod regional og ikke national repræsentation.

Ydermere vil der være behov for en afklaring af kompetencefordelingen mellem deltagende regioner og deres respektive nationale regeringer.

Der eksisterer allerede i dag en række formelle og uformelle rammer for Østersøamarbejde, såsom Helsingforskommissionen og Ars Baltica-initiativet.

Det må nærmere vurderes, hvilke af disse former for samarbejde der bør overføres til Østersørådet – det kunne f.eks. helt eller delvis gælde for Helsingforskommissionens funktioner – og hvilke der vil trives bedst i en selvstændig form.

På dette punkt som på alle andre gælder det, at det ikke må blive et formål i sig selv at oprette en ny institution for Østersøamarbejdet. Østersørådets arbejdsopgaver må bero på en konkret vurdering af, på hvilke områder der er behov for en fastere institutionel ramme og en mere formel politisk beslutningsproces.